

ARCKÉPEK A KÖRÖM HÁTÁN

Krúdy Gyula

Hatezeröttszáz esztendő volt Szindbád, amikor úgy érezte, hogy illő volna megemlékeznie utóbbi félezer születésnapjáról. Így vetődött mindenféle színes és álmositó ködökből az esti Pestre, ahol nagyadag bujaság lappangott a gázlámpák szivárványos fényében, élnivágyás, meleg kacaj visszhangzott, mint nyári eső pergése és remegő lábszárú öregurak suhantak vézna kis munkáslányok után hamis fogoruk között szürcsölve nagy barna nyelvüket. Fellig lecsúszott a hattyúprem a színházba siető asszonyok rizsporozott nyakáról, gyöngédszívű nők marólúgot keverték, gyufát oldottak boldogtalan udvari lakásokban és gyilkosok írták a nevüket hölgyek legyezőire az eltöltött szép órák után. Szindbád befordult a *Frank Jeremiás* és neje utcába ahol már várták őt az ablakban ülő lányok és meztelen talpacskájukkal ismerősként csiklandozták meg a vendég fülét, tarkóját. Szindbád egyenként megsimogatta a térdüket, sőt még oda is szorította egy pillanatig az orrát e húsoskalácsok meleg és illatos fonatához, aztán hatalmasat kiáltván a fejéhez kapott és megiramodott fölfelé a domboldalon. Hiszen messziről is érezte, hogy valahol a Tabán környékén egy szép balzsamozott birkacomb vergődve odaragadt a bográcshoz és most aranyló párában veritékezik, szinte fölsikolt és elalél, mint szüzlány az első csóktól, s ha ő nem siet oda, hogy föllocsolja gyömbér, szerecsendió, kakukkfű és sáfrány életvizével, ahogy tavaszi zápor vonul át a tikkadozó erdő fölött, mindenféle fűszeres és csiklanto ízeke: fölpárolgatván, akkor senyvedve elpusztul — nyersen szólva: könyörtelenül odaég az a gyönyörűséges birkacomb...